"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ତୁମେମାନେ ପବିତ୍ର ନହେଲେ ଘରକୁ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଆତ୍ମା ରୂପୀ ବ୍ୟାଟେରୀକୁ ଚାର୍ଜ କର ଏବଂ ବାସ୍ତବିକ ରୂପରେ ପବିତ୍ର ହୁଅ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଘରକୁ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ କେଉଁ କଥା ଶିଖାଉଛନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- ପିଲାମାନେ, ଘରକୁ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ମରିବାକୁ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ବାବା ତୁମକୁ ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ଦେହର ସ୍ମୃତିଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ନେଇଯିବାର ଅଭ୍ୟାସ କରାଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ମରିବା ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଉପରକୁ ଯିବା ଅର୍ଥାତ୍ ମରିବା । ଯିବା ଏବଂ ଆସିବାର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମିଳୁଛି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ, ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଏଠାରେ ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଉପରୁ ଆସିଛୁ । ବାସ୍ତବରେ ଆମେମାନେ ସେଠାକାର ହିଁ ନିବାସୀ ଅଟୁ ଏବଂ ସେହିଠାକୁ ହିଁ ଏବେ ଫେରିଯିବାକୁ ହେବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାରେ କିଛି ଅସୁବିଧା ନାହିଁ । ଏଥିରେ ନିରାଶ ହେବାର ନାହିଁ । ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ସହଜ ସ୍ମାଦ । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମା ହିଁ ଶରୀର ଧାରଣ କରି ଅଭିନୟ କରୁଛି । ସଂସ୍କାର ମଧ୍ୟ ସବୁ ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ରହିଥାଏ । ଆତ୍ମା ତ ସ୍ୱାଧୀନ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ବର୍ତ୍ତମାନ ହିଁ ତୁମକୁ ମିଳୁଛି, ଆଉ କେବେ ମିଳିବ ନାହିଁ । ତୁମର ଏହି ଶାନ୍ତିରେ ବସିବା ଦୁନିଆକୁ ଜଣାନାହିଁ, ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ବାସ୍ତବିକ ଶାନ୍ତି । ଆମେ ଆତ୍ମା ଉପରୁ ଆସିଛୁ । ଏହି ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ । ଆମେ ଆତ୍ମା ବାସ୍ତବରେ ସେଠାକାର ନିବାସୀ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଛି । ବାକି ଏଥିରେ ହଠଯୋଗର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ବିଲକୁଲ୍ ସହଜ । ଏବେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ, କିନ୍ତୁ ପବିତ୍ର ନ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ପରମାତ୍ମା ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମାଦ କରିବାକୁ ହେବ । ସ୍ମାଦ କରି ଚାଲିଲେ ପାପ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ଏଥିରେ କଷ୍ଟର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ତୁମେ ଚାଲିବା-ବୁଲିବା ସମୟରେ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମାଦରେ ରୁହ । ବର୍ତ୍ତମାନ ହିଁ ସ୍ମାଦ ଦ୍ୱାରା ପବିତ୍ର ହୋଇପାରିବ । ସେଠାରେ ତ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ହିଁ ରହିବ । ସେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆରେ ଏହି ଜ୍ଞାନର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ହିଁ ନାହିଁ । କାହିଁକି ନା ସେଠାରେ କୌଣସି ବିକର୍ମ ହୁଏ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ସ୍ମାଦ ଦ୍ୱାରା ବିକର୍ମ ବିନାଶ କରିବାକୁ ହେବ । ଏଠାରେ ଯେମିତି ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବେ ରହୁଛ ସେଠାରେ ସେଭଳି ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବେ ରହିବ । ପୁଣି ଧୀରେ ଧୀରେ ତଳକୁ ଖସିବ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ଏହି ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ଅଭ୍ୟାସ ବର୍ତ୍ତମାନ ହିଁ କରିବାକୁ ହେବ । ବ୍ୟାଟେରୀ ବର୍ତ୍ତମାନ ଚାର୍ଜ କରିବାକୁ ହେବ ପୁଣି ଧୀରେ ଧୀରେ ବ୍ୟାଟେରୀ ଗୁଡିକ ଡିସଚାର୍ଜ ଅର୍ଥାତ୍ ଶକ୍ତିହୀନ ହୋଇଯିବ । ବ୍ୟାଟେରୀକୁ ଚାର୍ଜ କରିବାର ଜ୍ଞାନ ତୁମକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଥରେ ହିଁ ମିଳୁଛି । ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନରୁ ତମୋପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ତୁମକୁ କେତେ ସମୟ ଲାଗୁଛି । ଆରମ୍ଭରୁ ବ୍ୟାଟେରୀ କିଛି ନା କିଛି କମ ହୋଇଚାଲିଥାଏ । ମୂଳବତନରେ କେବଳ ଆତ୍ମାମାନେ ଥାଆନ୍ତି । ଶରୀର ତ ନଥାଏ । ତେଣୁ ଆପେ ଆପେ ତଳକୁ ଖସିବା ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ୟାଟେରୀ କମ୍ ହେବାର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ମୋଟର ଚାଲିଲେ ତ ବ୍ୟାଟେରୀ କମ ହେବ । ମୋଟର ଛିଡା ହୋଇଥିଲେ ବ୍ୟାଟେରୀ କ'ଣ ଡିସଚାର୍ଜ ହେବ କି ? ମୋଟର ଚାଲିଲେ ତ ବ୍ୟାଟେରୀ ଚାଲୁ ହେବ । ଭଲେ ଗାଡିରେ ବ୍ୟାଟେରୀ ଚାର୍ଜ ହୋଇ ଚାଲିଥାଏ କିନ୍ତୁ ତୁମର ବ୍ୟାଟେରୀ ଥରେ ମାତ୍ର ଏହି ସମୟରେ ଚାର୍ଜ ହୋଇଥାଏ । ତୁମେ ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ଏଠାରେ ଶରୀର ଦ୍ୱାରା କର୍ମ କରୁଛ ବ୍ୟାଟେରୀ ଟିକେ କମ୍ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ । ପ୍ରଥମେ ତ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ସେ ହେଉଛନ୍ତି ସୁପ୍ରିମ (ସର୍ବୋଚ୍ଚ) ପିତା, ଯାହାଙ୍କୁ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ହେ ଭଗବାନ କହୁଛନ୍ତି, ସେ ବାପା ଆମେ ସନ୍ତାନ ଅଟୁ । ଏଠାରେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କିପରି ବ୍ୟାଟେରୀ ଚାର୍ଜ କରିବାକୁ ହେବ ବୁଝାଯାଉଛି । ଭଲେ ବୁଝିବାକୁ ଯାଅ, ସେ ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମାଦ କର ଯଦ୍ୱାରା ତୁମେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ । ଯଦି କୌଣସି କଥା ବୁଝି ନପାରୁଛ ତେବେ ପଚାରିପାରିବ । ଏହା ବହୁତ ସହଜ । ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ପୁଣି ଆମର ବ୍ୟାଟେରୀ ଡିସଚାର୍ଜ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ବାବା ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କ ବ୍ୟାଟେରୀ ଚାର୍ଜ କରିଦିଅନ୍ତି । ବିନାଶ ସମୟରେ ସମସ୍ତେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଥାଆନ୍ତି । ମନେକର ଯଦି ବନ୍ୟା ଆସିଲା ତେବେ ଯିଏବି ଭକ୍ତ ହୋଇଥିବେ ସେମାନେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ହିଁ ସ୍ମାଦ କରିବେ, କିନ୍ତୁ ସେ ସମୟରେ ଭଗବାନଙ୍କର ସ୍ମାଦ ଆସିବ ହିଁ ନାହିଁ । ମିତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଧନ ଦୌଲତ ହିଁ ମନେ ପଡିଥାଏ । ଯଦିଓ ହେ ଭଗବାନ କହିଥା'ନ୍ତି ପରନ୍ତୁ ଏହା ମଧ୍ୟ କେବଳ ନାମକୁ ମାତ୍ର । ଭଗବାନ ହେଉଛନ୍ତି ପିତା ଆମେ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ଏହା ତ ଜାଣି ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀର ଓଲଟା ଜ୍ଞାନ ମିଳିଥାଏ । ବାବା ଆସି ସଠିକ୍ ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥାଆନ୍ତି । ଭକ୍ତିର ଡିପାର୍ଟମେଣ୍ଟ (ବିଭାଗ) ହିଁ ଅଲଗା । ଭକ୍ତିରେ ଠୋକର ଖାଇବାକୁ ପଡିଥାଏ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ରାତ୍ରୀ ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କର ରାତ୍ରୀ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଦିନ ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କର ଦିନ । ଶୂଦ୍ରଙ୍କର ଦିନ ଶୂଦ୍ରଙ୍କର ରାତ୍ରି ବୋଲି ତ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଏହି ରହସ୍ୟ ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ରାତି ବା ଦିନ । ଏବେ ତୁମେ ଦିନକୁ ଯାଉଛ, ରାତ୍ରୀ ପୁରା ହେଉଛି । ଏହି ଅକ୍ଷର ଶାସ୍ତ୍ରରେ ରହିଛି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଦିନ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ରାତ୍ରୀ କୁହନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ଏବେ ବିଶାଳ ହୋଇଛି । ଏମିତି ତ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କହିପାରିବା ଯେ - ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଦିନ

ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ରାତି, କାହିଁକି ନା ବିଷ୍ଣୁ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସମ୍ବନ୍ଧ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇ ଦିଆଯାଇଛି । ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତୀଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ କ'ଣ ? ଆଉ ତ କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ତ ଭଗବାନଙ୍କୁ ହିଁ କଇଁଛ-ମାଛ ଅବତାର ବା ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରକୁ ନେଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ରାଧେ କୃଷ୍ଣ ଆଦି ମଧ୍ୟ ମଣିଷ, ପରନ୍ତୁ ଦୈବୀଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମକୁ ଏହିପରି ହେବାକୁ ପଡିବ । ତୁମେ ଏହା ପର ଜନ୍ମରେ ଦେବତା ହୋଇଯିବ । ୮୪ ଜନ୍ମର ଯେଉଁ ହିସାବ-କିତାବ ଥିଲା, ତାହା ପୁରା ହେଲା, ପୁଣି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ଏବେ ତୁମକୁ ଏହି ଶିକ୍ଷା ମିଳୁଛି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମିଠା ମିଠା ପିଲାମାନେ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କର । କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଆମେ ପାର୍ଟଧାରୀ ଅଟୁ । ପରନ୍ତୁ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଉପରୁ କିପରି ଆସୁଛୁ - ଏହା କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ନିଜକୁ ଦେହଧାରୀ ଭାବି ନେଇଛନ୍ତି । ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଉପରୁ ଆସିଛୁ । ପୁଣି କେବେ ଯିବୁ ? ଉପରକୁ ଯିବା ଅର୍ଥାତ୍ ମରିବା, ଶରୀର ଛାଡିବା । ମରିବାକୁ କିଏ ଚାହେଁ ? ଏଠାରେ ତ ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ତୁମେ ଏହି ଶରୀରକୁ ଭୁଲିଯାଅ । ଜିଇ ଥାଉ ଥାଉ ମରିବା ତୁମକୁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି, ଯାହାକି ଆଉ କେହି ଶିଖାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ଆସିଛ ମଧ୍ୟ ନିଜ ଘରକୁ ଯିବା ପାଇଁ । ଘରକୁ କିପରି ଯିବ ଏହି ଜ୍ଞାନ ବର୍ତ୍ତମାନ ହିଁ ମିଳୁଛି । ତୁମର ଏହି ମୃତ୍ୟଲୋକରେ ଏହା ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ । ଅମରଲୋକ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ କୁହାଯାଏ । ଏବେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଛି ଯେ - ଆମେ କିପରି ଶୀଘ୍ର ଘରକୁ ଯିବୁ । ପ୍ରଥମେ ତ ମୁକ୍ତିଧାମ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ପଡିବ । ଏହି ଶରୀର ରୂପି ବସ୍ତ୍ର ଏହିଠାରେ ହିଁ ଛାଡିବାକୁ ପଡିବ, ପୁଣି ଆତ୍ମା ଘରକୁ ଚାଲିଯିବ । ଯେପରି ହଦର ନାଟକର ଅଭିନୟକାରୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି, ନାଟକ ପୁରା ହେଲା ପରେ ସେ ବସ୍ତ୍ରକୁ ସେଇଠି ଓହ୍ଲାଇ ଘରର ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧି ଘରକୁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଏହି ଶରୀର ଛାଡି ଯିବାକୁ ହେବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଅଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟକ ଦେବତାମାନେ ରହିବେ । ଏଠାରେ ତ' ଅଗଣିତ ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ଏକ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ରହିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ନିଜକୁ ହିନ୍ଦୁ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ନିଜର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଧର୍ମ କର୍ମକୁ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି ତେଣୁ ତ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଛନ୍ତି, ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତୁମର ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ, ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଧର୍ମ ଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ କଳିଯୁଗରେ ଧର୍ମଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ବୁଦ୍ଧିରେ କ'ଣ ଆସୁଛି, ଯେ ଆମେ କିପରି ନିମ୍ନଗାମୀ ହେଲୁ ? ଏବେ ତୁମେ ବେହଦ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେଉଛ । ବେହଦର ବାବା ହିଁ ଆସି ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ୱର୍ଗର ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମନମନାଭବ । ଏହା ଗୀତାର ହିଁ ଅକ୍ଷର ଅଟେ । ସହଜ ରାଜଯୋଗର ଜ୍ଞାନକୁ ଗୀତା ନାମ ରଖିଦେଇଛନ୍ତି । ଏହା ତୁମର ପାଠଶାଳା ଅଟେ । ସନ୍ତାନମାନେ ଆସି ପଢୁଥିବାରୁ କହିବେ ଆମ ବାବାଙ୍କର ପାଠଶାଳା । ଯେମିତି କୌଣସି ପିଲାର ବାପା ମାଆ ପ୍ରିନ୍ସପାଲ୍ ହୋଇଥିବେ ତେବେ କହିବେ ମୋର ମା-ବାପା ଦୁଇଜଣ ପ୍ରିନ୍ସପାଲ । ଦୁହେଁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ମୋର ମା-ବାବାଙ୍କର କଲେଜ । ତୁମେ କହିବ ଆମର ମାମା-ବାବାଙ୍କର ପାଠଶାଳା । ଦୁହେଁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଦୁହେଁ ଏହି ରୁହାନୀ କଲେଜ ବା ୟୁନିଭରସିଟୀ ଖୋଲିଛନ୍ତି । ଦୁଇଜଣ ଏକାଠି ପଢାଉଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା ପୋଷ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ଏହା ବହୁତ ଗଭୀର ଜ୍ଞାନଯୁକ୍ତ କଥା । ବାବା କିଛି ନୂଆ କଥା ବୁଝାଉନାହାଁନ୍ତି । ଏମିତି ମଧ୍ୟ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ବୁଝାଇଥିଲେ । ହଁ ଏତେ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି ଯେ ଦିନକୁ ଦିନ ଗୁହ୍ୟଜ୍ଞାନ ଶୁଣିବାକୁ ମିଳୁଛି । ଆତ୍ମାର ଜ୍ଞାନ ଦେଖ ଏବେ ତୁମକୁ କିପରି ମିଳୁଛି । ଏତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମାରେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଅଭିନୟ ଭରି ରହିଛି । ତାହା କେବେ କି ବିନାଶ ହୁଏ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ ତେଣୁ ଆତ୍ମାର ଅଭିନୟ ମଧ୍ୟ ଅବିନାଶୀ ଅଟେ । ଆତ୍ମା କାନ ଦ୍ୱାରା ଶୁଣିଲା । ଶରୀର ଅଛି ତ ପାର୍ଟ ଅଛି । ଶରୀରରୁ ଆତ୍ମା ଅଲଗା ହୋଇ ଗଲେ ଜବାବ (ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର) ମିଳେ ନାହିଁ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସନ୍ତାନଗଣ ଏବେ ତୁମକୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ ଆସିଲେ ହିଁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହୁଏ । ଏଥିପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ପବିତ୍ରତା ହିଁ ଆବଶ୍ୟକ । ଶାନ୍ତିଧାମରେ ତ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ରୁହନ୍ତି । ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମ ଦୁଇଟିଯାକ ପବିତ୍ର ଧାମ । ସେଠାରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ଶରୀର ନଥାଏ । ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇଥିବାରୁ ସେଠାରେ ବ୍ୟାଟେରୀ ଡିସଚାର୍ଜ ହୁଏ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ଶରୀର ଧାରଣ କରୁଥିବାରୁ ମୋଟର ଚାଲୁଛି । ମୋଟର ଛିଡା ହୋଇଗଲେ କ'ଣ ପେଟ୍ରୋଲ୍ କମ ହୋଇଯିବ କି ? ଏବେ ତୁମ ଆତ୍ମାର ଜ୍ୟୋତି କମ ହୋଇଯାଇଛି । ଏକଦମ୍ ଲିଭି ଯାଉନାହିଁ । ଯଦି କେହି ମରିଯାଏ ତ ଦୀପ ଜଳାଇଥା'ନ୍ତି । ପୁଣି ସେହି ଦୀପକୁ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ସମ୍ଭାଳିଥା'ନ୍ତି କି ଯେପରି ଲିଭି ନଯିବ । ଆତ୍ମାର ଜ୍ୟୋତି କେବେହେଲେ ଲିଭିଯାଏ ନାହିଁ, ଏହା ତ ଅବିନାଶୀ । ଏହି ସବୁ କଥା ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏମାନେ ସବୁ ବହୁତ ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ, କାମାଗ୍ନି ଦ୍ୱାରା ଭସ୍ମ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ପୁଣି ସେମାନଙ୍କୁ ଜାଗ୍ରତ କରୁଛି । ବିଲକୁଲ୍ ହିଁ ତମୋପ୍ରଧାନ ମୁରଦ୍ଦାର ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣି ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ମନୁଷ୍ୟ କୌଣସି କାମର ନୁହଁନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟର ମୃତଦେହ କୌଣସି କାମରେ ଲାଗେ ନାହିଁ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ବଡ ଲୋକଙ୍କର ମୃତଦେହ କୌଣସି କାମରେ ଆସିବ, ଗରିବଙ୍କର କୌଣସି କାମରେ ଲାଗିବ ନାହିଁ । ମାଟିର ଶରୀର ତ ମାଟିରେ ମିଶିଯିବ ଭଲେ କାହାର ମଧ୍ୟ ଶରୀର ହୋଇଥାଉ । କେହି ଜଳାଇ ଦେଉଛନ୍ତି, କେହି କବରରେ ବନ୍ଦ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ପାରସୀ ଲୋକମାନେ କୂଅରେ ରଖିଦିଅନ୍ତି, ପୁଣି ପକ୍ଷୀମାନେ ମାଂସ ଖାଇ ଦିଅନ୍ତି । ପୁଣି ହାଡଗୁଡିକ ଯାଇ ତଳେ ପଡିଥାଏ । ସେ ତ ପୁଣି ମଧ୍ୟ କାମରେ ଆସିଥାଏ । ଦୁନିଆରେ ତ ଢେରକୁ ଢେର ମଣିଷ ମରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମକୁ ତ ସ୍ୱତଃପ୍ରବୃତ୍ତ ଭାବେ ଶରୀର ଛାଡିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ଏଠାକୁ ଆସିଛ ମଧ୍ୟ ଶରୀର ଛାଡି ଘରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଅର୍ଥାତ ମରିବା ପାଇଁ । ତୁମେ ଖୁସୀରେ ଯାଉଛ କାହିଁକି ନା ଜୀବନମୁକ୍ତିକୁ ଯିବ ।

ଯିଏ ଯେଭଳି ଅଭିନୟ କରିଛନ୍ତି, ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହିଭଳି କରିବେ । ବାବା ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଇବେ, ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଦେଖୁଥିବେ । ଏହା ତ ବୁଝିବାର କଥା । ଏଥିରେ ଡରିବାର କିଛି କଥା ନାହିଁ । ଆମେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବା ପାଇଁ ନିଜେ ନିଜେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଶରୀର ଛାଡି ଦେଉଛୁ ।

ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ୟାଦ କରିଚାଲିବ ତେବେ ଅନ୍ତ ମତି ସୋ ଗତି ହୋଇଯିବ । ଏଥିରେ ମେହନତ ରହିଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ପାଠପଢାରେ ମେହନତ ରହିଛି । ଭଗବାନଙ୍କୁ ଆସି ପଢାଇବାକୁ ପଡୁଛି । ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ପାଠପଢା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇଥିବ, ଏଥିରେ ଦୈବୀଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଦରକାର । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ପରି ହେବାକୁ ପଡିବ ନା । ସେମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଥିଲେ । ଏବେ ପୁଣି ତୁମେ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ଆସିଛ । ଲକ୍ଷ୍ୟ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କେତେ ସହଜ । ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ଚିତ୍ରରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ବୁଝାଯାଇଛି । ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କରଙ୍କର ଚିତ୍ର ନଥିଲେ ଆମେ କିପରି ବୁଝାଇପାରିବୁ । ବ୍ରହ୍ମା ହିଁ ବିଷ୍ଣୁ, ବିଷ୍ଣୁ ହିଁ ବ୍ରହ୍ମା । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ୮ ଭୂଜା, ୧୦୦ ଭୂଜା ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି କାହିଁକି ନା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ବହୁତ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତ । ତେଣୁ ସେମାନେ ପୁଣି ଚିତ୍ର ତିଆରି କରିଦେଇଛନ୍ତି । ବାକି ମନୁଷ୍ୟ କେହି ଏତେ ଭୂଜାଧାରୀ ନଥା'ନ୍ତି । ରାବଣର ୧୦ ମୁଣ୍ଡର ମଧ୍ୟ ଅର୍ଥ ରହିଛି । ଏପରି ମଣିଷ ନଥା'ନ୍ତି । ଏହା ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ମନୁଷ୍ୟ ତ କିଛି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଖେଳ, ଏକଥା କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ କି ଏହା କେବେଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ପରମ୍ପରାରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଲା ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଆରେ, ତାହା ମଧ୍ୟ କେବେଠାରୁ ? ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି । ସେ ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେତେ ଖୁସୀ ହେବା ଦରକାର ।

ଏହି ମ୍ୟୁଜିୟମ୍ (ସଂଗ୍ରହାଳୟ) ଆଦି କାହା ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ଖୋଲୁଛ ? ଏଠାରେ ମା, ବାପା ଓ ସନ୍ତାନମାନେ ଅଛନ୍ତି । ଅନେକ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି । ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ଖୋଲି ଚାଲିଛନ୍ତି । ଲୋକମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ଯଦି କହୁଛ ଭଗବାନୁବାଚ ତେବେ ଏହି ରଥ ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ଆମକୁ ଭଗବାଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଅ । ଆରେ, ତୁମେ ଆତ୍ମାର ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିଛ ? ତୁମେ ଏତେ ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁର କ'ଣ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିପାରିବ! ଦରକାର ହିଁ ନାହିଁ । ଆତ୍ମାକୁ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ହୁଏ । ଆତ୍ମା ଭ୍ରୁକୁଟୀ ମଧ୍ୟରେ ରହିଛି, ଯାହାକୁ ଆଧାର କରି ଏତେ ବଡ ଶରୀର ଚାଲୁଛି । ଏବେ ତୁମ ପାଖରେ ନା ଲାଇଟର ନା ରତ୍ନଜଡିତ ତାଜ (ମୁକୁଟ) ଅଛି । ଦୁଇଟିଯାକ ମୁକୁଟ ନେବା ପାଇଁ ତୁମେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । କଳ୍ପ କଳ୍ପ ତୁମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛ । ବାବା ପଚାରୁଛନ୍ତି ପୂର୍ବରୁ କେବେ ମିଳନ କରିଥିଲ ? ତେବେ କହୁଛନ୍ତି - ହଁ ବାବା, କଳ୍ପ କଳ୍ପ ମିଳନ କରି ଆସିଛୁ । କାହିଁକି ନା ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବା ପାଇଁ । ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ ହିଁ କଥା କହିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆଚ୍ଛା, ଶୁଭ କଥା କହୁଛ, ଏବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କର । ସମସ୍ତେ ତ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବେ ନାହିଁ, ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ ଦରକାର ନା । ସତ୍ୟନାରାୟଣଙ୍କର କାହାଣୀ ମଧ୍ୟ, ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ କେବଳ କାହାଣୀ ଶୁଣାଇଥାଆନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧିରେ କିଛି ବି ନାହିଁ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବୁଝୁଛ ତାହା ହେଉଛି ଶାନ୍ତିଧାମ, ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆ, ପୁଣି ସେଠାରୁ ସୁଖଧାମକୁ ଯିବୁ । ସୁଖଧାମକୁ ଏକ ବାବା ହିଁ ନେଇଯିବେ । ତୁମେ କାହାକୁ ବି ବୁଝାଅ, କୁହ ଏବେ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମାକୁ ନିଜ ଘରକୁ ଅଶରୀରୀ ବାବା ହିଁ ନେଇଯିବେ । ଏବେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଯାହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଆସିଛି, ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ରଥ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ନା । ପ୍ରତ୍ୟେକ ରଥରେ ଆତ୍ମା ପ୍ରବେଶ କରେ । ସମସ୍ତଙ୍କର ଆତ୍ମା ଭ୍ରୁକୁଟୀ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥାଏ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଆସି ଭ୍ରୁକୁଟୀ ମଝିରେ ବସିବେ । ବହୁତ ସହଜରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପତିତ-ପାବନ ତ ଏକ ବାବା, ବାବାଙ୍କର ସବୁ ସନ୍ତାନ ଏକ ସମାନ ଅଟନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ନିଜ ନିଜର ପାର୍ଟ ରହିଛି । ଏଥିରେ କେହି ଅନୁପ୍ରବେଶ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଆଚ୍ଛା!

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଏହି ଶରୀର ରୂପକ ବସ୍ତ୍ରଠାରୁ ମୋହ ତୁଟାଇ ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ମରିବାକୁ ହେବ ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜର ସମସ୍ତ ହିସାବ-କିତାବକୁ ଚୁକ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଦୁଇ ମୁକୁଟଧାରୀ ହେବା ପାଇଁ ପାଠପଢାରେ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ଦୈବୀଗୁଣକୁ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଯେପରି ଲକ୍ଷ୍ୟ ରଖିଛ ଶୁଭବାଣୀ ମଧ୍ୟ କହୁଛ, ସେହିପରି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସିଦ୍ଧିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ସିଦ୍ଧିର ପ୍ରମାଣ ଦେଖାଉଥିବା ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କର ସିଦ୍ଧିର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ରୂପ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିବ । କୌଣସି ବିଗିଡିଯାଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା, ତୁମର ସହଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ସହଜରେ ସମାଧାନ ହୋଇଯିବ । ନିଜର କଥାକୁ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ହିସାବରେ ତୁମେମାନେ କହିବ ନାହିଁ ଯେ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଯିବ । କିନ୍ତୁ ତୁମର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ସ୍ୱତଃ ସିଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ କରାଇ ଚାଲିବ ତେବେ ଯାଇ ଶୀଘ୍ର ଶୀଘ୍ର ପ୍ରଜା ତିଆରି ହେବେ, ସବୁ ସାହାରାକୁ ଛାଡି ତୁମ ନିକଟକୁ ଆସିବେ । ଏହିଭଳି ସିଦ୍ଧିର ପାର୍ଟ ଏବେ ଚାଲିବ କିନ୍ତୁ ପ୍ରଥମେ ସେତିକି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୁଅ ଯାହାକି ସିଦ୍ଧିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବା ନାହିଁ, ତେବେ ଯାଇ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତା ହେବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଅବ୍ୟକ୍ତ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇ ମିଳନ କର ତେବେ ବରଦାନର ଭଣ୍ଡାର ଖୋଲିଯିବ ।

*** **ଓମ୍ ଶାନ୍ତି** ***